

Lukáš 18,18-23; 23.2.2020

Jeden z předních mužů se ho otázel: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“

Ježíš mu řekl: „Proč mi říkáš ‚dobrý‘? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. Příkázání znáš: Nezcizoložíš, nezabiješ, nebudeš krást, nevydáš křivé svědectví, cti otce svého i matku.“
On řekl: „To všechno jsem dodržoval od svého mládí.“
Když to Ježíš uslyšel, řekl mu: „Jedno ti ještě schází. Prodej všechno, co máš, rozděl chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“

On se velice zarmoutil, když to slyšel, neboť byl velmi bohatý.

Tak jak se nám vrací náboženství do veřejného prostoru a kdekdo se znova rád nechává inspirovat náboženskou symbolikou i různými rituály, **stává se atraktivním i půst.** Ozvěnou postního odříkání není jen „suchý únor“, ale i různé diety pro tělo i pro duši. A je to dobře, protože odpovědnost za svobodu i za pokračující klimatické změny po nás odříkání vyžadují a nejspíš stále víc vyžadovat budou. Takto, jako schopnost omezit se, připomínal odpovědnost za svobodu i nedávno zemřelý evangelický filosof Erazim Kohák. Doba postní je opět vnímána jako příležitost uvědomit si, co jsou věci podstatné a nepodstatné, co si klidně odepřít, abychom vypustili zplodiny ze svých duší i těl.

Podobným směrem míří i otázka, položená Ježíši v úvodu dnešního evangelia: „Co mám dělat, aby obdržel život věčný?“ Co dělat, aby můj život zamířil směrem, který má budoucnost – smysl tak silný, že ho neutopí žádný zmar? Jak se vymanit z pout relativity, falešných cílů, pochybných hodnot – a zamířit na cestu, kde má život nezpochybnitelný směr?

Otázku klade „kníže jakési“, přední muž, tedy obecně uznávaná autorita. Kéž by bylo víc takových, povzdychneme si... hned by bylo na světě mravněji a lidštěji...

„Jo, v pánaboha nevěřím, ale kdyby všichni dodržovali desatero, bylo by na světě líp,“ řekl mi kdysi na stopu řidič, když zjistil, že „studuji na faráře“. A zdá se, že se v tomto bodě s Ježíšem snadno shodnem, neboť on sám vzápětí stočí rozhovor právě k těm příkázáním. Směrovky k Bohem zaslíbené budoucnosti znáš: *Nezabiješ, nezemřeš, cti otce a matku, nepromluvíš křivého svědectví...* A sympatické je, že onen přední muž, ono kníže neodpoví jen alibistickým „kdyby“ - jo, kdyby to tak všichni dodržovali... – ale hlásí se k příkázáním aktivně: *Toho všeho ostříhal jsem od své mladosti.* To střežím jak poklad, toho si hledím jako správného směru života odmalička.

Rozhovor by tu mohl skončit, ale nekončí. Pár kapitol předtím už Ježíš podobný rozhovor vedl, a tam mu tazatel oponoval: A kdo je můj bližní? Ježíš odpověděl od těch dob populárním příběhem, podle něž se bližním stal Samařan, ktererý jediný projevil milosrdenství raněnému, jehož ostatní obešli – a rozhovor zakončil: Jdi a jednej také tak. V dnešní rozpravě vnáší téma potřebných bližních Ježíš do rozhovoru sám: Ptáš se, kudy jít a jak jednat? Jdi – zpeněž své majetky – a těmi penězi obdaruj chudé a potřebné – a

pak, s prázdnýma rukama přijď – a pojď za mnou. **NÁSLEDUJ mne.** *On pak uslyšav to, zarmoutil se; byl zajisté bohatý velmi.*

Ježíš mu na jeho zbožné cestě rozšířil obzor a pozval ho k vytoženému cíli, ale ukázalo se, že skutečným těžištěm jeho života nejsou poklady nebeské, ale privátní pozemské. Koneckonců i ten šofér, co mne kdysi na stopu vzal a notoval si se mnou o potřebnosti desatera, se ostře ohradil, když jsme tehdy obzor našeho hovoru rozšířili o polskou Solidaritu a její odpor proti komunistické šikaně a nesvobodě. „Mají tam holej zadek, stávkují si za svobodu, a my je budem muset krmit.“

Zřejmě, jakmile nejde jen o nás, o potvrzení našeho pohledu na věc, o rozvíjení našich vlastních zájmů či vlastní duchovnosti a v neposlední řadě našich majetků a zajištěnosti, máme s tím problémy. Ať už jsme hluboce věřící nebo ne...

Žijeme dnes v zemi, kde nás – pokud jde o pohled na lidi skutečně potřebné – média docela šetří a nejednou kolem nás stavějí zeď, přes níž jako bychom ke skutečnému utrpení neměli dohlédnout.

Není vidět tisíce uprchlíků zavřených v detenčních táborech v Řecku, ani statisíce spoluobčanů postižených exekucemi či téměř milion civilistů ohrožených právě teď ruským bombardováním v syrském Idlibu. A navíc, ty tisíce a statisíce jsou tak anonymní... U tak abstraktních čísel si leda můžeme říct – s tím stejně čk nic nenadělá, a tak se tím ani nemá cenu znepokojovat.

Z poklidu a zahledění do sebe vytrhne teprve konkrétní tvář. Jenže tu, alespoň v zdejších médiích, téměř nevidáme. Trochu jako když v pohádce Oscara Wilda vystavěli zeď okolo prince, co měl zůstat navěky blažený, a proto se nesměl dívat na utrpení venku.

Ale Ježíš právě dnes ten uzavřený, do sebe zahleděný obzor otevírá. Pouští do něj potřebné a nám přitom říká – ještě vám cosi chybí...

Co? Nejen nějaké „11. příkázání“, spíš – jedno potřebné. Podstatné. Zacílení, které má nakonec hodně co dělat i s tou úvodní otázkou.

Proč mi říkáš „dobrý“? Nikdo není dobrý, jedině Bůh – a tobě chybí porozumění právě pro dobrotu nebeského otce – dobrotu, která se s milosrdenstvím otevírá druhým. Tak nás Ježíš svým „jedno ti chybí“ vyvádí z pasti soustředění jen na sebe. Tak umožňuje zastavit to nekonečné obhospodařování svého já (včetně já náboženského). Tak obrací naše zaujetí od blaženství super-a nad-lidí – k spolulidství.

Proč si odpírat? Nikoli, abychom vylepšili či naleštili své duchovní kvality, nýbrž proto, abychom měli prázdné ruce – a mohli s nimi jít obdarovat druhé! Proč „pustit zátěž majetku“? Nikoli, abychom se rychleji vznesli v duchovním balónu kamsi do sedmého či sedmnáctého nebe, ale abychom svobodni od této zátěže pustili do obzoru svých životních dilemat a tázání potřebnost „chudých“, lidí kolem sebe! *Zdalipak púst, který já si přeji, není toto: ...dát ujařmeným volnost ... lámat svůj chléb hladovému, přijímat*

do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? volá Izaiáš

Kníže se tehdy k následování pozvat nedalo – o to pozorněji sledujme teď Ježíše my: Doba postní je tu vposledu právě od toho, aby zacílila naše následování k Ježíšově cestě k velikonocům. A NÁSLEDOVAT ho znamená vztahovat se k druhým ne jako shromažďovatel a kupitel majetků, ale s dávajícím milosrdenstvím. Pouštět si do obzoru života ty, co NEMAJÍ – nemají bezpečí, jistoty. Nebo ztratili záštitu ombudsmana. Anebo jsou ve svém ohrožení beze-zbraně, bezbranní.

Pustit si je do života znamená ovšem zjistit: Je jich strašně moc. Však také Ježíš v předvečer velikonoc řekne: *chudé máte kolem sebe vždycky...* Nevyřešíme všechny. Ale můžeme s o to větším vděkem a úctou vnímat vhléd a vytrvalou službu těch, kteří jsou blízko právě těm, jimž my sami pomoci nemůžeme: *Lékaři bez hranic* na řeckých ostrovech či v bombardované Sýrii, *Člověk v tísni*, diakonie, a další, kdo slouží ve vyloučených lokalitách, reformují školství, aby bylo přístupné, nebo usilují dostat mimina a batolata z kojeneckých ústavů.

Půst tak znamená **nedopřát ani milimetr sluchu** nikomu, kdo problémy potřebných bagatelizuje – a ty, kdo se pro jejich řešení nasazují, očerňuje – např. jako pijavice na státním rozpočtu...

Ale následovat Ježíšovu cestu k velikonocům také znamená cosi **poznat o nás samotných**. Nejen, že Ježíš obzor našich životních zájmů otevírá pro chudé, ale také, že MY sami se nemusíme starat o svou bohulibost, neboť se o ni postaral ve finále on sám. Svou seberozdávající láskou nám osvobodil ruce i svědomí... Takhle to osvědčí na cestě do Jeruzaléma, na jejímž závěru rozdává svůj chléb a svůj kalich a říká – já jsem mezi vámi jako ten, který slouží. Tak tím co **udělal na velikoce on sám**, zodpověděl i tu otázku *Co máme dělat?*

A co máme dělat my? Třeba si dát půst od dobývání věčné jakož i časné blaženosti, protože tu nám už zaopatřil kdosi Jiný. Otvírat se Božímu Království – té odpovědi na to, co má smysl a budoucnost – jež je nám nabídnuto jako dědictví. Zdarma. Právě kvůli tomuhle poznání stojí za to následovat Ježíšovu cestu k velikonocům. Tak k nám s Ježíšem přichází budoucnost, o níž jsme se nepříčinili, ale k níž přicházíme jak slepí k houslím.

A oč miň se o toto dědictví musíme starat sami – o to víc můžem své prázdné ruce přiložit k dílu milosrdenství. Když *v duši prosté starostí svatý se mír uhostí...* můžem se o to víc se starat o ty, jimž život zatápí – a na něž se valí starosti ze všech stran. Amen.

Salvátor 23.2.2020 Lk 18,18-23

Píseň 695,1+2

In: „Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo neví, kdo je Syn, než Otec, ani kdo je Otec, než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.“ „Blahoslavené oči, ktereré vidí, co vy vidíte. Říkám vám, že mnozí proroci a králové chtěli vidět, na co vy hledíte, ale neviděli; a slyšet, co vy slyšíte, ale neslyšeli.“ Amen (Lk 10,22.23b-24)

Píseň EZ 441

Modlitba

Smíme k tobě volat Pane, jako ti, ktererés' zavolal a zaujal ty. Smíme od tebe očekávat, co oko nevidělo a ucho neslyšelo, protožes' nás k tomu sám pozval. Smíme se novýma očima rozhlížet po světě okolo a lidech v něm, neboť ty pročišťuješ zrak víry – obdaňuješ nadějí – vnášíš doprostřed našich dnů své milosrdenství. Děkujeme, že to smíme potkávat blízko, v Ježíšově příběhu, v poselství evangelia. Děkujeme, že tento příběh smíme sledovat a s důvěrou podle něj orientovat své žití. Děkujeme, že i když nás vždycky znova osedlá sobectví, i když se zavíráme do svých hradů anebo zavíjíme do své rezignace, ty nás oslovuješ – pozvedáš – vysvobozuješ – vyvádíš na cestu vstříc tvému království, na cestu obnoveného lidství. Když nás trápí množství a jakoby nekonečnost nespravedlností a utrpení, jež v životě a světě potkáváme, ukaž nám tvou cestu a tvé milosrdenství jako sílu mocnou, proměňující, nadějnou. Tak nás veď cestou zaslíbené budoucnosti, tak se nad námi smiluj. Amen.

1. čtení Iz 58,1-7

Slovo k dětem

Píseň Svítá 143 (Kde Pane jsi)

kázání

Píseň EZ 477

Ohlášení

Přímluvy

Zavolal jsi nás Pane a obdaroval svým milosrdenstvím, abychom nesli ovoce tvého království. Víš, jak s tvým obdarováním zacházíme. Dávej nám tedy odvahu žít z darů tvé obnovující lásky, tvého zastání – a hledat pro ně uplatnění tváří v tvář těm, kdo zůstávají bez lásky a bez zastání.

Dej odvahu k otevřenosti vůči potřebným. Dej, ať nezašantročíme příležitosti k projevům solidarity, zastání, pomoci. Vždyť je před nás vždy nanovo stavíš ty sám. Ty sám nás ujišťuješ, že život v posledku stojí za to. Prosíme o tuto důvěru pro všechny, kdo zažívají nelidskost, násilí, ponižování, strach a úzkost. Ukazuj co můžeme sami konat, kde mluvit a kde mlčet. Dávej odvahu jasně nepřítakávat lidským předsudkům, sobecké krátkozrakosti, ktererá se chce starat jen o sebe.

Budoucnost, slávu a obnovující moc tvého království je pro nás nachystána jako dar. Dávej odvahu sílu tohoto daru a této vize sdílet se slabými a beznadějnými. Stavět ji jako hráz pyšným a sebejistým. Tak nám pomáhej prolamovat kruhy zla, zloby a zmaru.

Vyslyš nás, když v tiché modlitbě předkládáme lidi a problémy, na nichž nám osobně záleží „...“

Smiluj se – pro JKa, v jehož jménu k tobě voláme

Otče náš...

Poslání Jr 9,22n

Požehnáni Ef 6,23n

Pokoj i láska a víra od Boha Otce a Pána Ježíše Krista. Milost všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána Ježíše Krista. Amen

Píseň EZ 474,1-2.6